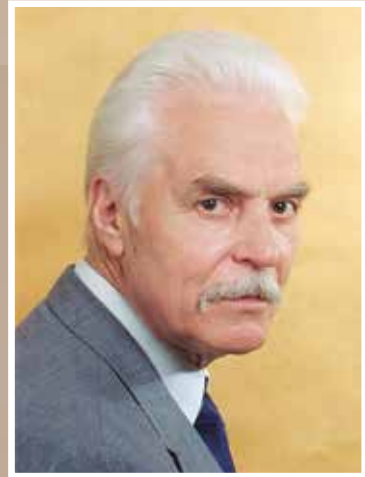

НАУКОВА ШКОЛА А. М. ПОПОВСЬКОГО

ПОПОВСЬКИЙ
АНАТОЛІЙ МИХАЙЛОВИЧ

Професор кафедри українознавства та іноземних мов Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, професор кафедри української мови Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара. У колі наукових інтересів історія української літературної мови, лексикографія, діалектологія, ономастика, термінологія, риторика, поетичний синтаксис, краєзнавство.

Вчений-філолог А. М. Поповський започаткував наукову школу з проблем вивчення мови творчої спадщини письменників, вилучених з історичного процесу формування української літературної мови. У науковому доробку 890 праць, серед яких монографії, навчальні посібники, словники, статті. Учасник 220 міжнародних симпозіумів.

Підготував 19 кандидатів та 1 доктора філологічних наук. Подав 53 відгуки на автореферати докторських та 253 кандидатських дисертацій. Член спеціалізованих рад із захисту кандидатських дисертацій Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара та Запорізького національного університету.

Науковий пошук своїх вихованців професор А. М. Поповський спрямовує на заповнення прогалин в українському мовознавстві, які пробуджують інтерес до опрацювання багатющих витоків української культури минулого і сьогодення, сприяють формуванню національної свідомості.

Важливу роль у висвітленні нагальних питань з історії української літературної мови мають кандидатські дисертації, присвячені дослідженню творчої спадщини постатей, яких керманічі комуністичної ідеології оголосили «ідеологами буржуазно-націоналістичної контрреволюції». Серед них роботи М. В. Кравченко «Мова і стиль творів Бориса Грінченка» (2001), І. П. Мамчич «Мовознавча спадщина Василя Чапленка» (2002), Ю. В. Датченко «Мова творів Миколи Чернявського» (2007), В. Ф. Півня «Ідіостиль поетичних творів Святослава Гординського» (2008), Т. В. Полякової «Мовні традиції неокласиків у поетичній спадщині Яра Славутича» (2010), Г. П. Клімчук «Мова публіцистики Михайла Грушевського» (2010), Ю. М. Юрини

«Ідіостиль Олени Теліги» (2016), а також літературної казки — Т. В. Крашеніннікової «Мова літературної казки XIX століття» (2013).

Народна живомовна творчість представлена науковими студіями в галузі народної медицини (В. М. Баденкова «Народна медична лексика Бузько-Ігульського ареалу», 1999), родильно-обрядової традиції (Р. Д. Іванський «Вербальний компонент українського родильного обряду в говірках Ігуло-Бузького межиріччя», 1999), демонології (Н. І. Тяпкіна «Українська демонологічна лексика», 2006), фразеології (О. В. Назаренко «Українська фразеологія як вираження національного менталітету», 2001), українського табу (З. О. Дубинець «Евфемізми в українській мові», 2011), уснорозмовного синтаксису (Г. О. Звягіна «Текстотвірна функція уснорозмовного синтаксису в ідіостилі Григора Тютюнника», 2016).

Вихованці вченого також виконали кандидатські дисертації в галузі антропонімії (Р. М. Падалка «Динаміка прізвищ Слов'янського району Донецької області (кінець XIX — початок XXI ст.)», 2009), термінології (Л. Є. Гапонова «Формування української криміналістичної термінології», 2012), синтаксичних конструкцій (Н. М. Малюга «Семантико-синтаксичні функції прийменника «по» в українській мові», 2000); (Н. В. Леонова «Синтаксис малих жанрових форм інформації сучасної української мови», 2017), специфіці маркованої лексики в сучасній лексикографії (Н. М. Сінкевич «Стилістично маркована лексика сучасної української мови в традиційному та електронному словниках», 2012). Л. А. Білоконенко захистила докторську дисертацію «Україномовна репрезентація міжособистісного конфлікту» (2017).

Під керівництвом професора А. М. Поповського молодими науковцями нині продовжуються студії творчої спадщини А. Кащенко, С. Черкасенка, Дніпрової Чайки, Д. Яворницького та інших видатних постатей української культури.

A. M. POPOVSKYI SCIENTIFIC SCHOOL

Fields of research: study of the language of artistic heritage of writers excluded from the historical process of the Ukrainian language formation.